

I v tomto směru schází v rozsudku potřebné zjištění. Bylo proto po rozumu ustanovení čís. 3 §u 288 tr. ř. napadený rozsudek v odsuzující části jako zmatečný zrušiti a věc vrátiti soudu prvé stolice, by ji v rozsahu zrušení opětně projednal a rozsoudil.

Čís. 2264.

S hlediska uchází se o křivé svědectví (§ 199 a) tr. zák.) nezáleží na tom, zda věc, ve které má býti vydáno, byla již u soudu zahájena, či nikoliv.

V subjektivním směru nezáleží na tom, že pachatel, ucházej se o křivé svědectví, určitě nevěděl, že dotyčná osoba bude vyslýchána jako svědek; stačí vědomí o pravděpodobnosti jejího výslechu.

(Rozh. ze dne 22. ledna 1926, Zm II 586/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Novém Jičíně ze dne 17. června 1925, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu podle §§ů 197, 199 písm. a) tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Uplatňujíc zmateční důvody čís. 9 písm. a) a 10 §u 281 tr. ř. namítá stížnost, že zločin podle §§ů 197, 199 písm. a) tr. zák. předpokládá, že pachateli bylo známo, že sváděná osoba bude (nikoliv jen že by mohla býti) u soudu vyslýchána jako svědek; H-ová neměla prý v době, kdy se stěžovatel u ní ucházel o křivé svědectví, ani předvolání k soudu v ruce, ba soud do této doby ještě ani nenařídil, by byla obeslána, takže stěžovatel nemohl věděti, že H-ová bude u soudu slyšena jako svědkyně; kdyby soud nebyl H-ovou předvolal a vyslechl jako svědkyni, šlo by prý jen o zločin podle §u 9 tr. zák. Z námitek není jasno, zda se stížnost domáhá úplného sprostění stěžovatelky, či toliko jiné kvalifikace skutku podřazením ho pod pojem bezvýsledného svádění ke křivému svědectví soudnímu. Než i jinak jsou námítky pochybeny. Ustanovení §u 199 písm. a) tr. zák. jest předpisem zvláštním, jímž trestní zákon vztahuje povšechné zásady, stanovené §em 9 tr. zák., ke zločinu soudního křivého svědectví, a kvalifikuje pouhé (intelektuální) působení na jinou osobu v tomto zločinném směru, zůstalo-li bez výsledku, t. j. nedošlo-li ke skutečnému vydání křivého svědectví, jako dokonaný zločin podvodu. Postihujíc předpokladem, vysloveným větou »které má býti vydáno před soudem« jak případy, v nichž se pachatel uchází o křivé svědectví ve věci u soudu již zahájené, tak i případy, kde jde o věci, které teprve mají býti nebo budou před soudem zahájeny, čelí toto ustanovení proti nebezpečí, které hrozí řádnému výkonu soudnictví z pokusu, zakaliti pramen soudcovského přesvědčení vědomě nepravdivou svědeckou výpovědí. S hlediska zákonných ustanovení, jež již sama o sobě trestají ohrožování právního řádu, nezáleží na tom, zda pro právní řád

nebezpečný stav věci, jak se vytvořil činností pachatelovou ve spojení s ostatními okolnostmi, se přibližuje více nebo méně ke skutečnému poškození právního řádu, zda tímto stavem jsou dány všechny nebo jen některé příčiny, na jejichž souhrnné působivosti závisí skutečné vzejití škody. Proto stačí, že v době ucházení se o křivé svědectví bylo tu nebezpečí zakalení pramenů soudcovského přesvědčení, jakmile byl četnictvem vyšetřen čin spáchaný stěžovatelem na H-ové, a tím napovězena účelnost soudního svědectví H-ové, třebaže nebyly ještě splněny i další, bezprostřední předpoklady tohoto výsledku tím, že i soudce již nařídil obeslání H-ové a obsílka byla jí doručena. Budiž jen k tomu připomenuto, že soud, opíraje se o četnickou zprávu, zjistil, že se stěžovatel ucházel o křivé svědectví 12. února 1925, a že ze spisů vychází, že v týž den bylo soudcem nařízeno obeslání H-ové k svědeckému výsledku. Stačí-li tak po objektivní stránce pouhá pravděpodobnost, že by svádná osoba mohla býti povolána k soudu za svědka, nezáleží ani po subjektivní stránce na tom, že pachatel v době ucházení se o křivé svědectví ještě nevěděl s určitostí, že dotčená osoba bude vyslýchána jako svědek; stačí, že věděl o oné pravděpodobnosti. Toto vědomí není stížností popřeno, a lze míti za to, že jest v rozhodovacích důvodech zjištěno větou, že si obžalovaný byl plně vědom toho, že žádá na H-ové, by u soudu dosvědčila nepravdu. Bylo proto zmateční stížnost jako neodůvodněnou zavrhnouti.

Čís. 2265.

Vykonání násilí na osobě (§ 83 tr. zák.) může záležeti již v omezení volnosti vůle svobodně se rozhodovati a jednati; nevyžaduje se tu fyzické vztažení ruky; násilí může býti spácháno též slovy.

V subjektivním směru se vyžaduje, by vzniknutí se stalo v úmyslu vykonati násilí na osobě nebo na věcech.

(Rozh. ze dne 23. ledna 1926, Zm I 749/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného Petra B-a do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 12. září 1925, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí podle §u 83 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Rozsudkem soudu první stolice byli obžalováni Petr B., Josef K. a Tomáš K. uznáni vinnými zločinem podle §u 83 tr. zák., spáchaným tím, že všichni společně, B. jako původce a ostatní dva jako pomocníci, vnikli v noci na den 3. dubna 1925 ve V. do příbytku Amalie P-ové a tam vykonali násilí na její osobě a na osobě domácích. Zmateční stížnost obžalovaného Petra B-a napadá tento rozsudek důvody zmatečnosti podle §u 281 čís. 5 a 9 a) tr. ř., leč neprávem.